

**Curtea Supremă de Justiție**  
**OPINIE SEPARATĂ**  
a judecătorului Ion Arhiliuc

(Conform art. 340 alin. (3) Cod de procedură penală pe cauza penală în privința inculpaților Șaptefrați O., Sîrbu V., Railean A. și Don V.)

**25 februarie 2014**

**mun. Chișinău**

1. Prin sentința Judecătoriei Rezina din 02 aprilie 2013, Șaptefrați Oleg, Sîrbu Veniamin, Railean Alexandru și Don Victor au fost condamnați în baza art. 149 alin. (1), 90 Cod penal la câte 2 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 1 an, pentru fiecare.

În fapt, instanța de fond a constatat că Șaptefrați Oleg, Sîrbu Veniamin, Railean Alexandru și Don Victor, la 29 august 2011, aproximativ la ora 17.00, împreună cu cet. Tiosa Ion Serghei se plimbau cu o barcă din metal pe unul din iazurile din preajma satului Trifești, r-nul Rezina. La un moment dat inculpații au început a balansa barca, deși au fost rugați de către Tiosa Ion să înceteze, fiindcă el nu putea înota. Cu toate acestea, inculpații, fără careva intenții și neprevăzînd posibilele consecințe au continuat balansarea. Ca rezultat barca s-a răsturnat, toți au căzut în apă, iar Tiosa Ion s-a înecat.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 328 D din 12.12.2011, decesul lui Tiosa Ion a survenit în rezultatul asfîxiei mecanice prin înece.

2. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2013, toate apelurile inculpaților au fost respinse ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că analiza și verificarea probelor pe cauză prin prisma art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității, utilității și în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor indică incontestabil la comiterea de către inculpați a infracțiunii incriminate. Instanța de fond complet și obiectiv a stabilit fapta comisă de Șaptefrați Oleg, Sîrbu Veniamin, Don Victor și Railean Alexandru și corect a încadrat acțiunile inculpaților în baza art. 149 alin. (1) Cod penal - *lipsirea de viață din imprudență*.

3. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2013, toate apelurile au fost respinse ca nefondate. Instanța de apel a reținut că, instanța de fond complet și obiectiv a stabilit fapta comisă de Șaptefrați Oleg, Sîrbu Veniamin, Don Victor și Railean Alexandru și corect a încadrat acțiunile inculpaților în baza art. 149 alin. (1) Cod penal - *lipsirea de viață din imprudență*.

În acest context, instanța de apel a constată că, -

*„... din declarațiile martorilor Țurcan Fiodor, Dobîndă Valeriu, Lisnic Mihail, Lisnic Andrei, martori oculari precum și martori neutri, a fost demonstrat faptul că Tiosa Ion a preîntîmpinat inculpații să finiseze balansarea bărcii întrucît el nu poate înota. Acest fapt nu a fost luat în vedere de către inculpați, ca rezultat acțiunile*

*acestora și anume balansarea bărcii de către toți inculpații, a provocat răsturnarea ei și înecul lui Tiosa Ion. Astfel, inculpații în timpul balansării bărcii urmau să prevadă eventualele consecințe și anume că barca se va răsturna.*

*Faptul că barca a fost balansată de către toți inculpații, este probat prin imposibilitatea răsturnării bărcii de la o singură persoană, situație confirmată nemijlocit și prin declarațiile inculpaților Don Victor și Șaptefrați Oleg.*

*Declarațiile inculpaților date în cadrul ședinței instanței de fond și cea de apel, Colegiul le consideră parțial veridice din motivul că aceștia și-au schimbat declarațiile cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală.*

*Faptul că barca a fost balansată de către toți inculpații este recunoscut parțial de inculpați în cadrul instanței de fond și cea de apel, mai mult ca atât inculpații și-au cerut scuze de la succesorul victimei, în așa mod recunoscând vina indirect. Totodată Colegiul consideră că o singură persoană nu putea fizic să răstoarne barca în care se aflau patru persoane.*

*În concluzie, între acțiunile inculpaților Șaptefrați Oleg, Sîrbu Veniamin, Railean Alexandru și Don Victor și anume balansarea bărcii și efectul produs, adică răsturnarea bărcii care a dus la înecul lui Tiosa Ion, există legătură cauzală directă, fapt care inculpații urmau să-l prevadă.*

*Colegiul atrage atenția la faptul existenței la Tiosa Ion a echimozei în regiunea ochiului, fapt ce ne vorbește despre răsturnarea bruscă a luntrei dar nu cum au declarat inculpații că luntrea s-a răsturnat lent.*

*Referitor la legalitatea experimentului în procedura de urmărire penală, efectuat la 05.03.2012, Colegiul nu pune la îndoială rezultatele acestuia, deoarece experimentul a fost efectuat fără abateri de la legislație, iar condițiile climaterice și de anotimp nu puteau influența rezultatele acestuia deoarece s-a calculat distanța de pe mal pînă la locul aflării bărcii și faptul, dacă era posibil de a desluși strigătele omului.*

*În speță este relatată anume o atare situație - inculpații balansînd barca, prevedeau posibilitatea producerii răsturnării acesteia, dar și aveau posibilitatea preîntîmpinării unei astfel de urmări, necătînd la faptul că Tiosa Ion s-a urcat în barcă neîndemnat de nimeni și cînd s-a început balansarea, acesta prevăzînd pericolul real, a strigat la ceilalți din barcă să înceteze balansarea.*

*Sintagma art.18 Cod penal „trebuia să prevadă,, exprimă obligațiunea persoanei de a prevedea posibilitatea survenirii urmării prejudiciabile. Această obligațiune rezultă din diferite norme, reguli, instrucțiuni legale care reglementează modul de desfășurare a unor activități sau din anumite reguli de conviețuire socială bazate pe experiența de viață.*

*În speța, inculpații ținînd cont de vîrsta și nivelul lor de percepere a situației datorită inclusiv și nivelului lor de dezvoltare, ieșind cu barcă, trebuiau să se conducă de regula cunoscută de orice persoană, că balansarea bărcii poate avea urmări negative, chiar și tragice, astfel fiind neaplicabil și art. 20 Cod penal, la care face referire avocatul în apelul său.”*

4. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 25 februarie 2014, au fost admise recursurile ordinare declarate de avocatul Spînu Oleg și inculpatul Don Victor, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 iunie 2013, în privința inculpaților Șaptefrați Oleg, Sîrbu Veniamin, Railean Alexandru și Don Victor cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

5. Nu sunt de acord cu opinia stimaților colegi, care au votat pentru decizia adoptată în cauza dată, din următoarele considerente.

Prevederile art.430 pct.5) CPP, referitoare la conținutul cererii de recurs, strict stipulează că recursul după conținut trebuie să cuprindă ***motivele și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate cu solicitările recurentului și, indicarea temeiurilor prevăzute în art.427 invocate în recurs.***

Reieșind din aceste prevederi legale, rezultă că instanța de recurs judecînd recursul trebuie să răspundă la următoarele întrebări:

- a). Dacă, ***motivele*** invocate în recurs prezintă în sine erori de drept comise de instanțele de fond și de apel;
- b). Dacă, ***argumentarea ilegalității hotărîrii atacate***, confirmă existența acestor erori de drept, fie cu caracter material ori procesual și, aceste omisiuni impun în mod imperativ casarea hotărîrii recurate;
- c). Dacă, aceste două condiții persistă în cauză (*în speța dată ele nu sunt întrunite*), atunci urmează să se decidă: impun oare „***motivele invocate în recurs***” și „***argumentarea ilegalității hotărîrii atacate***”, - admiterea „***solicităților recurentului***”.

Astfel spus, în speță, „***solicitarea recurenților***” de a casa hotărîrea instanței de apel prin care au fost respinse apelurile părții apărării cu menținerea sentinței primei instanțe de condamnare a inculpaților Șaptefrați Oleg, Sîrbu Veniamin, Don Victor și Railean Alexandru în baza art. 149 alin. (1) Cod penal, - este neîntemeiată și, pe cale de consecință recursurile declarate de partea apărării urmau a fi respinse ca inadmisibile.

În acest context voi formula argumentele pe care se întemeiază  
**prezenta opinie separată.**

**5.1.** Motivele cu privire la ilegalitatea ***încheierii judecătorului de instrucție din 11.07.2012***, adoptată în ordinea art.313 CPP, sunt neîntemeiate și irelevante, deoarece instanța a examinat plîngerea succesului victimei lui Tiosa Serghei sub aspectul art.2 din Convenție dreptul la viață, care are un caracter absolut și corect a declarat nulă ordonanța procurorului în Procuratura raionului Rezina din 14.05.2012 ***privind încetarea procesului penal și scoaterea învinuiților Șaptefrați Oleg, Sîrbu Veniamin, Railean Alexandru și Don Victor de sub urmărirea penală*** și ordonanța procurorului ierarhic superior din 19.06.2012 despre respingerea plîngerii, cu ***obligarea procurorului de a efectua urmărirea penală suplimentară, completă și obiectivă sub toate aspectele.***

Din cele menționate, rezultă că judecătorul de instrucție a casat ordonanțele procurorilor ***privind încetarea procesului penal și scoaterea învinuiților de sub urmărirea penală***, care erau contrare art.2 din Convenție sub aspect procedural și

material, totodată obligînd procurorul *de a efectua urmărirea penală suplimentară*, ceea ce prezumă evident și incontestabil că urmărirea penală a fost reluată și finalizată cu întocmirea rechizitoriului.

Or, inculpații Șaptefrați Oleg, Sîrbu Veniamin, Railean Alexandru și Don Victor și avocații acestora, luînd cunoștință cu ordonanțele de punere sub învinuire și făcînd cunoștință cu materialele cauzei la terminarea urmăririi penale, ***nu au invocat că se impune încetarea procesului penal, deoarece în cauză urmărirea penală nu a fost reluată*** (vol.1, f.d. 239-244).

Potrivit art. 452 **alin. (3)** CPP, în vigoare la data adoptării ***încheierii judecătorului de instrucție - 11.07.2012*** (exclus de la 27.10.2012), în ordinea art.313 CPP, persoanele menționate la art.313 alin.(1), inclusiv învinuiții erau în drept să declare recurs în anulare împotriva încheierii irevocabile a judecătorului de instrucție cu privire la ***pornirea urmăririi penale, scoaterea persoanei de sub urmărire penală, încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale și reluarea urmăririi penale***, în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărîrea atacată.

Din actele cauzei, rezultă că partea apărării considerînd că, încheierea judecătorului de instrucție **din 11.07.2012**, nu este afectată de un viciu fundamental nu a contestat-o cu recurs în anulare.

Se pare că, inculpații n-au înregistrat nici la Curtea Europeană vre-o cerere împotriva ***încheierii judecătorului de instrucție - 11.07.2012***, în termen de 6 luni de la data adoptării acestei încheieri irevocabile.

Este de menționat că, partea apărării la terminarea urmăririi penale, ***nu a invocat nici despre nulitatea relativă a actelor procedurale*** (vol.1, f.d. 239-244), inclusiv ***n-a invocat despre ilegalitatea experimentului*** în procedura de urmărire penală, efectuat la 05.03.2012, astfel, instanța de apel just a conchis că, - „... *nu pune la îndoială rezultatele acestuia, deoarece experimentul a fost efectuat fără abateri de la legislație, iar condițiile climatice și de anotimp nu puteau influența rezultatele acestuia deoarece s-a calculat distanța de pe mal pînă la locul aflării bărcii și faptul, dacă era posibil de a desluși strigătele omului.*” (vol.2, f.d.144).

Prin urmare, partea apărării evident induce în eroare instanțe de recurs, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra acestui motiv invocat în apel. În acest context, se evidențiază că instanța de apel s-a expus argumentat și a supra celorlalte motive invocate în apelurile părții apărării, inclusiv asupra declarațiilor inculpaților, martorilor, raportului de expertiză medico-legală și, în consecință a constat destul de convingător cum au derulat evenimentele la momentul aflării bărcii în iaz cu inculpații și victima și cauzele răsturnării, adică legătura de cauzalitate dintre acțiunile tuturor inculpaților și survenirea decesului victimei (vol.2, f.d.140-145).

Or, probele, chiar și presupus obținute într-un mod ilegal nu constituie în sine o încălcare a dreptului inculpatului la un proces echitabil. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a precizat în cazul ***Schenk v. Elveția*** (hotărîrea din 12 iulie 1988) că, utilizarea unei înregistrări ce poartă semnele ilegalității, din motiv că nu a fost ordonată de către judecătorul de instrucție, nu este o încălcare a unui proces

echitabil, *deoarece apărarea a avut posibilitatea de a contesta autenticitatea înregistrărilor în termenii și modul stabilit prin lege.*

În acest context, menționez că, art.251 alin.(4) CPP, garantează inculpatului de a invoca nulitatea relativă a actelor procedurale, dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii - când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale - când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată - când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță.

Respectiv, potrivit prevederilor art.95 CPP partea apărării poate invoca la etapa urmăririi penale chestiunea admisibilității datelor în calitate de probe pe care o decide “... organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată”.

Urmează de menționat că, partea apărării în recursurile declarate critică decizia instanței de apel, inclusiv sub aspectele de fapt și nu de drept prevăzute la art.427 CPP. Așa fiind, recurentul avocatul Oleg Spînu, concomitent cu dezacordul modalității de apreciere a probelor, interpretează în recurs o altă viziune a stării de fapt, a se vedea după text,-

*„Atît organul de urmărire penală precum și instanța de judecată nu a stabilit concret acțiunile sau inacțiunile individuale a inculpaților care au determinat survenirea decesului cet. Tiosa Ion, bazîndu-se doar pe raportul de expertiză medico - legală conform căruia decesul a survenit în rezultatul asfixiei mecanice prin înec. Pe lângă aceasta declarațiile martorilor nu au un conținut convingător că decedatul ruga să înceteze balansarea luntrei. Instanța de judecată nu s-a expus asupra faptului că Tiosa Ion nu a fost impus de nimeni să urce în barcă, acesta de sine stătător, la voința sa, a urcat și cînd au început a balansa barca, acesta singur participa la balansare și urma sa-și asume responsabilitatea.*

*Faptul precum că Tiosa Ion nu ar fi putut înota, nu s-a confirmat prin probele acumulate în cadrul urmăririi penale. De asemenea, pornind de la faptul că luntrea s-a răsturnat de la balansările tuturor persoanelor ce se aflau în luntre, nu este posibil de stabilit concret din a cărei acțiune s-a răsturnat luntrea.”*

**6.2.** Cu referire la caracterul legal al învinuirii formulate prin rechizitoriu inculpaților, menționez că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată (vol.2, f.d.33), după ce procurorul a dat citirii rechizitoriului, toți inculpații asistați de avocați au răspuns afirmativ că esența învinuirii este clară. Judecarea cauzei a avut loc cu respectarea prevederilor art.325 CPP, în limitele învinuirii formulate prin rechizitoriu.

Astfel fapta constată de prima instanță de-facto a fost transcrisă în decizia instanței de apel, a se vedea după text, -

*„...Șaptefrați Oleg, Sîrbu Veniamin, Railean Alexandru și Don Victor, la 29 august 2011, aproximativ la ora 17.00, împreună cu cet. Tiosa Ion Serghei se plimbau cu o barcă din metal pe unul din iazurile din preajma satului Trifești, r-nul Rezina. La un moment dat inculpații au început a balansa barca, deși au fost rugați de către Tiosa Ion să înceteze, fiindcă el nu putea înota. Cu toate acestea, inculpații, fără careva intenții și neprevăzînd posibilele consecințe au continuat balansarea. Ca rezultat barca s-a răsturnat, toți au căzut în apă, iar Tiosa Ion s-a înecat.”*

Faptul că, instanța de apel, verificînd și apreciînd probatoriul administrat în cauză, a făcut o interpretare a esenței și conținutului acuzatoriu a probelor prezentate de procuror în susținerea acuzațiilor, astfel că, în consecință, **hotărîrea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția**, - nu înseamnă că instanțele au judecat cauza în afara limitelor învinuirii formulate în rechizitoriu.

Or, instanța de apel, a procedat în corespundere cu cerințele art.417 alin.(1) pct.8) CPP,- decizia trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Așa fiind, doar în acest context corect urmează de interpretat aprecierile instanța de apel că, -

*„La un moment dat inculpații au început a balansa barca, deși au fost rugați de către Tiosa Ion să înceteze, fiindcă el nu putea înota. Cu toate acestea, inculpații, fără careva intenții și neprevăzînd posibilele consecințe au continuat balansarea. Ca rezultat barca s-a răsturnat, toți au căzut în apă, iar Tiosa Ion s-a înecat”;*

*„Inculpații balansînd barca, prevedeau posibilitatea producerii răsturnării acesteia, dar și aveau posibilitatea preîntîmpinării unei astfel de urmări, necătînd la faptul că Tiosa Ion s-a urcat în barcă neîndemnat de nimeni și cînd s-a început balansarea, acesta prevăzînd pericolul real, a strigat la ceilalți din barcă să înceteze balansarea”;*

*„În concluzie, între acțiunile inculpaților Șaptefrați Oleg, Sîrbu Veniamin, Railean Alexandru și Don Victor și anume balansarea bărcii și efectul produs, adică răsturnarea bărcii care a dus la înecul lui Tiosa Ion, există legătură cauzală directă, fapt care inculpații urmau să-l prevadă.”*

**6.4. Se evidențiază că, în speță, partea apărării în mod eronat interpretează dispozițiile art.18 coroborate cu cele ale art.20 Cod penal, precum că există o faptă săvîrșită fără vinovăție.**

În acest context, voi remarca că recurentul avocatul Oleg Spînu și-a fundamentat poziția procesuală nu în context cu prevederile art. 20 Cod penal, dar a formulat concluzii de intimidare a victimei, a se vedea după text, -

*”... astfel cînd victima Tiosa Ion, a urcat singur în barcă, neîndemnat de nimeni, servindu-i pe inculpați cu bere, fără a se asigura, cu un colac, ce l-ar scăpa de la un eventual înec, de aici este evident comportamentul victimei iresponsabil, și nu vinovăția inculpaților.”*

Or, instanța de apel, legal și întemeiat a motivat în decizia adoptată că, în speță nu există cazul săvîrșirii unei fapte fără vinovăție (cazul fortuit), deci, recurentul a trecut cu vederea că, **faptă săvîrșită fără vinovăție**, în sensul art.20 Cod penal se consideră că a avut loc cînd sunt întrunite următoarele criterii:

- persoana care a comis-o nu își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale;
- persoana nu a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor ei prejudiciabile;
- conform circumstanțelor cauzei, nici nu trebuia sau nu putea să le prevadă.

Este necesar de accentuat că, concepția asupra neglijenței ca formă a vinovăției din imprudență, adică fără a prevedea consecințele, *nu poate fi una adevărată doar în*

*baza analizei psihicului individului*, astfel instanța de apel corect și-a fundamentat soluția cu privire la încadrarea juridică a faptei în baza art.149 alin.(1) Cod penal, reieșind din analiza întregului probatoriu și, apreciind critic declarațiile inculpaților.

Astfel spus, instanța de apel, a respins argumentele părții apărării prin prisma faptului că inculpații *aveau posibilitatea de a conștientiza caracterul ilegal și socialmente periculos al faptei sale* și au avut o asemenea posibilitate pentru a evita consecințele survenite în cauză, ***deci inculpații nu erau în situația de a depune eforturi puternice pentru evitarea căderii din luntre în iaz a victimei***, ceea ce demonstrează lipsa cazului fortuit, imprevizibil.

Or, în situația când inculpații au început să balanseze barca în iaz, iar victima prevăzând pericolul real, a strigat la inculpații aflați în barcă să înceteze balansarea, ***acestora le revenea simpla obligație de a înceta balansarea bărcii și a evita căderea oricărei personae din luntre în iaz***

**6.5.** Dacă, în recursul formulat de avocatul Spînu Oleg în interesul inculpaților Șaptefrați Oleg, Sîrbu Veniamin și Railean Alexandru sunt invocate presupusele erori de drept, atunci în recursul declarat de inculpatul Don V. se invocă formal temeiul prevăzut la pct.8) art.427 alin.(1) CPP, însă după conținut acest recurs absolut nu corespunde cerințelor art.430 pct.5) CPP, a se vedea pct.5 supra, astfel recurentul **indică doar următoarele motive, -**

- în opinia sa instanța de apel urma să aprecieze în alt aspect raportul de expertiză medico-legală din 12.11.2011, - cauza decesului victimei nu a servit faptul că victima nu putea înota, dar faptul că victima s-a lovit de barcă în timp ce se răsturna și nu a avut posibilitate de a ieși la suprafață, astfel aceste împrejurări combat declarațiile martorilor;
- pe dosarul în cauză există o mulțime de lucruri necercetate și o mulțime de dubii, care pun la îndoială învinuirea înaintată;
- în final recurentul a transcris textele art.14,51 Cod penal și art.8, 389 Cod procedură penală.

Prin urmare, acest recurs indiscutabil era inadmisibil, deoarece nu era corespunzător după conținut cerințelor art.430 pct.5) CPP. Deci, în acest recurs nu au existat motive (*n-au fost invocate*), asupra cărora instanța de recurs ar fi fost obligată să se expună, spre exemplu, -

***ilegalitatea încheierii judecătorului de instrucție din 11.07.2012***, adoptată în ordinea art.313 CPP;

***ilegalitatea experimentului*** în procedura de urmărire penală, efectuat la 05.03.2012;

***că la balansarea luntrii*** a participat și partea vătămată care urma să-și asume responsabilitate;

***că toate persoanele*** care se aflau în barcă s-au aflat în aceleași condiții cu victima și exista aceiași probabilitate de survenire a înecului tuturor;

***că s-a confirmat faptul*** că victima putea înota;

***că Codul penal nu prevede*** răspundere penală pentru participația la săvârșirea infracțiunilor din imprudență;

*că instanțele de fond și apel* au judecat cauza în afara limitelor învinuirii formulate în rechizitoriu;

*că declarațiile martorilor* Tiosa Ecaterina, Catanoi Maxim și Cojocari Nina și experimentul efectuat la 05 martie 2012 nu au fost consemnate în procesul-verbal al ședinței de judecată a instanței de apel.

**6.6.** Suplimentar, cu referire la recursul formulat de avocatul Spînu Oleg în interesul inculpaților Șaptefrați Oleg, Sîrbu Veniamin și Railean Alexandru, se relevă că potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel (vol.2, f.d.130), instanța de apel la cercetarea probelor a respectat prevederile art.413-414 CPP, astfel probele pertinente și concludente au fost date citirii și consemnate în procesul-verbal, or partea apărării n-a solicitat cercetarea suplimentară a probelor, respectiv în recursul declarat nu se invocă faptul că, în procesul-verbal n-au fost neconsemnate declarațiile martorilor Tiosa Ecaterina, Catanoi Maxim și Cojocari Nina, cât și procesul-verbal privind efectuarea experimentului din 05.03.12. La fel, nu se invocă faptul că instanțele de fond și apel au judecat cauza în afara limitelor învinuirii formulate în rechizitoriu. Astfel spus, aceste motive, cât și celelate motive enunțate supra, nu puteau fi preluate din oficiu de către instanța de recurs. Se evidențiază că recurentul n-a acordat deplină eficiență normelor procesual-penale sus enunțate și, astfel, nu a fost în măsură să identifice aspectele de drept care să vină în contradicție evidentă și controversată cu temeiurile de fapt și de drept relevate în decizia instanței de apel, care au dus la respingerea apelului, cu menținerea sentinței atacate.

În atare situație, se apreciază că recursul declarat nu conține argumentele ilegalității deciziei instanței de apel, precum și în ce constă problema de drept de importanță generală abordată în cauza dată – cerințe stipulate în art.430 p.5) CPP, ceea ce echivalează cu nemotivarea recursului.

Prin urmare, odată ce temeiul, aplicarea căruia ar conduce la soluția privind casarea hotărîrii atacate, nu este argumentat, instanța de recurs n-are dreptul ca, din oficiu, să-l argumenteze, dat fiind că se încalcă dreptul la un proces echitabil, instanța devenind, astfel, părtinitoare.

Această cerință are o însemnătate deosebită, deoarece reprezintă o garanție procesuală pentru drepturile părților din procesul penal, inclusiv și dreptul părții adverse în susținerea și promovarea intereselor procesuale. Este deci indispensabil, ca persoanei respective să i se asigure posibilitatea de a face cunoștință cu recursul ce conține temeiul motivat, mai cu seamă, în cazul în care, în speță, se solicită o soluție ce ar atinge interesele procesuale ale părții vătămate în procesul penal.

Or, potrivit art. 24 CPP, instanța judecătorească nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind investite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor și își aleg poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independente de instanță, de alte organe ori persoane.

**6.7.** Consider că, instanța de recurs, urma să se conducă de jursiprudența CEDO ce tine de cazurile violării art.2 din Convenție, deoarece acest articol – dreptul

la viață, are un caracter absolut, astfel în acest aspect este aplicabilă hotărîrea Curții Europene din 30.10.2012 în cauza Gimp și alții contra Moldovei, în care Curtea s-a referit la chestiunea aprecierii declarațiilor inculpaților care neagă vinovăția, -

*“Curtea consideră că este relevant să observe comportamentul polițiștilor în timpul procesului penal și a modului în care instanțele de judecată naționale au apreciat acest comportament. Curtea notează în această privință că declarațiile polițiștilor au fost incoerente, iar uneori neplauzibile. În special, toți și-au schimbat declarațiile.*

*Se pare că instanțele judecătorești naționale nu au evaluat comportamentul inconsistent al colaboratorilor poliției și nici nu l-au pus în balanță atunci când s-au pronunțat asupra acuzațiilor aduse împotriva lor.”*

Or, în prezenta cauză penală, instanța de apel cu lux de amănunte a evaluat comportamentul și declarațiile incoerente, neplauzibile a inculpaților Șaptefrați Oleg, Sîrbu Veniamin, Railean Alexandru și Don Victor și, în coroborare cu probatoriul administrat a conchis corect despre temeinicia acuzațiilor aduse în privința acestora.

7. Pe această linie de analiză și apreciere, exprim dezacordul cu majoritatea completului de judecată, pronunțîndu-mă pentru soluția prevăzută de art. 435 alin.(1) pct.1) CPP, - respinge recursurile declarate de partea apărării ca inadmisibile, cu menținerea hotărîrii atacate.

În temeiul art. 339 alin. (7) Cod de procedură penală, expun și semnez prezenta opinie separată.

Judecător

Ion Arhiliuc